

ERCİŞ DEPREMİ

Saat onüç kırkbir idi günlerden pazar,
Kızılay ulaşmış, akut yetişmiş ne yazar.

Etrafa düştü hay havar, yani imdat sesleri,
Otopsiye almış savcı ile doktor, yüzlerce canları.

Eli kazma tutanlar ölenlere mezar kazar,
Annem diye ağlaşanın sesi, yavrusunu arayan anneye zarar.

Herkesin başını döndürüyor, susmayan siren sesleri,
Oysa birileri duymak istiyor, enkazdan gelecek sesleri.

Otuz saniyede, işverenle işçi oluyor eşit,
Ancak fakiri olmuyor zengin, fakirlikte olunuyor eşit.

Çadır kuyruğunda gördüğünüz zengini görmeyin hakir,
Çünkü dün zenginde olsa o şimdi oldu fakir.

Sesler kesilmiş, kurumuş gözlerindeki pınarları,
İnsanların saçlarına değmemiş su, uzamış sakalları.

Deprem kürt türk ayırmıyor, birlikte alıyor canları
Nasıl buldu bilmiyorum, daha yeni öğretmen olanları.

Bakıyor görmüyor, konuşulana ise hiç duymuyor.
Annesini, ikizini kaybeden çocuk, bir türlü uyumuyor

Yıkılan binaların renkleri çeşit mi çeşit,
Kayıpların çoğu, henüz yeni olmuştu reşit.

Japonu, konyalısı, izmirlisi, vanlısı birlikte öldü,
Öyle bir felaket ki, aileleri üçe dörde böldü.

Bir kardeş tedavi için bitliste, bir kardeş okul için ankarada
Baba kalmış enkaz başında, üç evladı ise yatıyor soğuk mezarda.

Rabbim bir daha böyle bir felaketi, düşmanıma çektirmesin,
Kalanlara sabır, yaralılara şifa, ölenlere ise rahmet eylesin.

Kasım 2011

H. Cavit ERDOĞAN

Sayıştay Üyesi

